

HECE ÖYKÜ

81

Dosya:

Öyküde 90 Kuşakı - 1

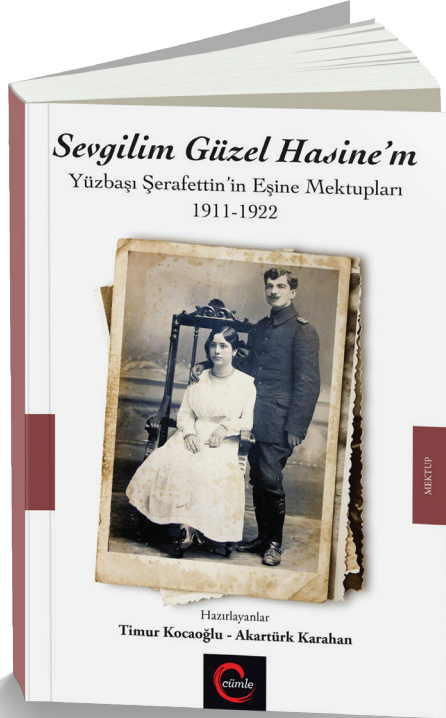
Ayın Söyleşi: Hasibe Çerko ile öyküleri üzerine

İlk Kitap Söyleşi: Ayşe Aldemir'le Kış Tutulması üzerine

Rasim Özdenören / Mehmet Kahraman / Mesut Doğan / Bahtiyar Aslan / Senem Gezeroğlu / Emin Gürdamur / Hüseyin Karatay / Nur Gülümser İlker / Recep Seyhan / Hatice Ebrar Akbulut / Ahmet Sait Akçay / Kemal Gündüzalp / Sezin Seda Altun / Handan Acar Yıldız / Hasibe Çerko / Abdullah Harmancı / Bilgin Güngör / Dürdane Çınar / Esra Demirci / G. Senem Tosun / Hatice Bildirici / Ali Karaçalı / İshak Yetiş / Azra Yetiş / Golâm Huseyn Sâidî / Serpil Yıldırım / Muhammed Al-Zafzaf / Musa Ağgün / Leyla Arsal / Merve Koçak Kurt / Safiye Gölbaşı / Sema Bayar / Soner Oğuz / Segâh Gümüş / Zeynep Satı Yalçın / Mustafa Uçurum / Ali Güney / Hacer Aktaş / Zühal Baylan / Tuba Dere / D. D. Korkut / Mehmet Doruk Kandemir / Özlem Güner / Gülhan Tuba Çelik / Nurgül Koç

CÜMLE YAYINLARI

Sevgilim Güzel Hasine'm / Timur Kocaoğlu - Akartürk Karahan / MEKTUP / 13,5x21 cm / 143 Sayfa

Sevgilim Güzel Hasine'm, 27 Temmuz 1922'de Ordu'nun Yatsiyurt yaylasında 33 yaşında şehit düşen Osmanlı Türk yüzbaşısı Doktor Şerafettin Bey'in, ondan uzakta İstanbul'da iki yaşındaki kızı Tomris ile haber bekleyen eşi Hasine'ye yazdığı özlem ve aşk dolu mektuplardan oluşmaktadır. Bu mektuplar, çoğunlukla kişisel yazışmalar olmakla birlikte devam eden Kurtuluş Savaşı'mız ve o dönemin sosyal koşullarını da gözler önüne sermektedir. Satırlar arasında yakılan yıkılan şehirlerimiz, kasabalarımız, köylerimiz; ölümler, yaralılar, çekilen sıkıntılar, üzüntüler, sevinçler, günlük yaşamın ağırlığı, tasası ve bütün bunlardan daha fazlası dile gelmiştir.

Genç yaşta şehit düşen Doktor Yüzbaşı Şerafettin Bey'in şiirleri, hikâyeleri ve piyeslerinin ancak çok az bir bölümü dönemin gazetelerinde yayımlanmış olsa da, büyük çoğunluğu kendi el yazıyla defterlerde saklı kalmıştır. Bu kitapta bir araya getirilen ve kendi hayatına ışık düşürdüğü gibi, yurdumuzun 1911 ile 1922 yılları arasındaki durumuna da tanıklık eden 18 mektubu, "unutuşun tunç kapısı"ni aralayacaktır.

HECE ÖYKÜ

HAZİRAN
TEMMUZ

81

KÜNYE

HECEÖYKÜ

İKİ AYLIK ÖYKÜ DERGİSİ
ISSN 1304-7604

YIL: 14 **SAYI:** 81
Haziran-Temmuz 2017

Yayın Türü: Yerel Süreli

Hece Yayıncılık Ltd. Şti. Adına
Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Ö. Faruk Ergezen

Genel Yayın Yönetmeni
Rasim Özdenören

Yayın Kurulu
Ali Karaçalı, Ali Ulvi Temel
Dinçer Eşitgin, Hatice Bildirici

Yönetim Yeri
Konur Sk. No: 39/1
Kızılay/Ankara

İletişim
Tel: (312) 419 69 13 **Fax:** (312) 419 69 14
P.K. 79 Yenişehir/Ankara
İnternet Adresi: www.hece.com.tr
e-mail: hece@hece.com.tr

 twitter.com/hecedergi

 facebook.com/hecedergisi

Teknik Hazırlık: Bülent Güler

Kapak: Sarakusta web: sarakusta.com

Baskı: Dumat Ofset
Tel: (312) 278 82 00

2017 Yılı Abone Bedeli:
Yıllık: 80 TL.
Kurumlar İçin: 260 TL.
Hece ve Heceöykü Dergisi İçin: 200 TL.
Yurt Dışı: 100 Euro

Posta Çeki: 149582
Hece Basın Yayın Ltd. Şti.

Gelen yazılar yayımlansa da yayımlanmasa da geri verilmez. İlkelerimize uymayan ilanlar alınmaz.

Baskı Tarihi: 31.05.2017

ÖN YAZI

Rasim Özdenören/Son Anın İçindeki Geçmiş / 5

ÖYKÜ

Mehmet Kahraman/Anahtar / 7

Mesut Doğan/Beyaz Melek / 12

Bahtiyar Aslan/Korkunun Aynasında / 17

Senem Gezeroğlu/Görelî Bir Eylemdir Hatırlamak / 22

Emin Gürdamur/Dağdaki Sesler / 30

Hüseyin Karatay/Sitem / 33

İÇİNDEKİLER

BAKIŞ

Nur Gülümser İlker/Julio Cortázar'ın Gece Yüzü Yukarıda

Adlı Öyküsünde Mistik İzler / 36

Recep Seyhan/Rasim Özdenören'in "Kapalı Aşk Öyküleri"ni

Açıklama Denemesi / 41

Hatice Ebrar Akbulut/Kendi Benini Arayan Bir Öykücü:

Mübeccel İzmirlî / 48

DOSYA: ÖYKÜDE 90 KUŞAĞI-1

Ahmet Sait Akçay/90 Kuşağının Biçimciliği / 53

Kemal Gündüzalp/90'lı Yıllarda ilk Öykü Kitapları / 56

Sezin Seda Altun/Ayfer Tunç Hikâyeciliği ve

İstanbul'dan Beyrut'a / 65

Handan Acar Yıldız/Necip Tosun'un Öykü Evreni / 72

Hasibe Çerko/Halime Toros Öyküsü: Göstergeler ve

Garip Hikâyeler / 82

Abdullah Harmancı/Yirmi Sene Sonra: Nazan

Bekiroğlu'nun Masalları / 86

Emin Gürdamur/Fatma Barbarosoğlu Öyküsü:

"Mahalle"nin Mutsuz Kadınları / 89

Bilgin Güngör/Faruk Duman'ın Hikâyeciliği / 96

Mehmet Kahraman/Yıldız Ramazanoğlu'nun Öykülerinde

Toplumsal Meseleler / 101

Dürdane Çınar/'Yazarın Belleği'nden Firar Eden Karakter / 105

Esra Demirci/Melek Paşalı: Gerçekle Düş Arasında, Yılların

Eskitemediği Öyküler / 109

G. Senem Tosun/Alî Teoman Öykücülüğü / 113

FİLM ÖYKÜ

Hatice Bildirici/Yüzücü / 118

İÇİNDEKİLER

GÜNLÜK

Ali Karaçalı/Günler /122

İshak Yetiş-Azra Yetiş/Virginia Woolf'un Günlüğü /125

BAŞKA DÜNYALARIN ÖYKÜLERİ

Golâm Huseyn Sâidi/Çev: Serpil Yıldırım/Afiyetgah /128

Muhammed Al-Zafzaf/Çev: Musa Ağgün/Kutsal Ağaç /136

SÖYLEŞİ

Leyla Arsal/Hasibe Çerko ile Öyküleri Üzerine /140

Merve Koçak Kurt/Ayşe Aldemir'le Öyküleri Üzerine /152

ÖYKÜ

Safiye Gölbaşı/Hicri /156

Sema Bayar/Küstüm Çiçekleri /159

Soner Oğuz/Şundan İbarettir /163

Segâh Gümüş/Hiç Yoktan Bir Adam /166

Zeynep Sati Yalçın/Hep Uzaklara /169

Mustafa Uçurum/Çizgi /172

Ali Güney/Hüzün Yahut /176

Hacer Aktaş/İğde Sokağı /179

Zühal Baylan/Sabahın Kapanış Baladı /182

KAHRAMANIMA MEKTUPLAR

Tuba Dere/Sınırdaki Bir Sır Kenti /184

HECEÖYKÜ MEKTUBU

D. D. Korkut/Nereye Bu Koşu? /189

YENİ KİTAPLAR

Mehmet Doruk Kandemir/Oysa Rüya'dı /191

Özlem Güner/Yengeler Cumhuriyeti /192

Gülhan Tuba Çelik/Uyanmak Üzerine Olan Bir Adam /194

Nurgül Koç/Eşikte /196

ÖNYAZI

RASİM ÖZDENÖREN

SON ÂNIN İÇİNDEKİ GEÇMİŞ

Hiçbir şeyin görüldüğü gibi olmadığını anladığımda daha pek gençtim. Belki onaltıncı yaşımı sürüyordum. O fikir kafama birden doğmuştu. Birinin bir anlık yaşantısını kâğıda geçirmek istiyordum. Bunu nasıl başara-
cağımı bilmeden fikir kafama doğmuştu.

O tarihte henüz bir fotoğraf enstantanesi ile bir yazının bir anlık içeriğinin farklı olabileceğini düşünmemiştim. Kamera hareketli bir görüntünün bir anını tespit edebiliyordu. Hem de öylesine ki, eğer kameranız saniyenin parçacıklarını kayda geçirebilecek duyarlıktaysa, futbolcunun ayağı ile kale direği arasındaki mesafede kayan topu, jet izinin sürekliliği biçiminde tespit edebiliyordu.

Sanmıştım ki, ben de, bir yazıda bu izi tutanağa geçirebilirdim. Fakat heyhat...

Yazı, kendi dilinin imkânı içinde bunu başaramıyordu. Yazının, topu, en azından bir önceki oyuncunun ayağından başlayarak anlatması gerekiyordu. Yoksa onun dili o enstantaneyi kayda geçirebilme maharetini göstermeye yetmiyordu.

Çünkü hiçbir insanın hayatı yalnızca o son anın geçici görüntüsüne yansımıyordu. Bilakis o son anın içine gömülmüş olarak duran bütün bir geçmiş vardı...

Garp cephesinde yeni bir şey olmadığının haberini alabilmemiz için yüzlerce sayfayı devirmemiz gerekiyordu. Ve makroölçekten bakıldığında o gün garp cephesinde kayda değer hiçbir vukuat yoktu. Ne ki biz, o gün bir kör kurşunla öldürülen neferin hayatını romanın o son sayfasına gelinceye değin izlediğimizde, o bir tek neferin hayatının hangi zenginliklerle dolu olduğunu gözlerimizle görüp izlemiştik.

Resmî kayıtlarda bir vukuatın bulunmadığı haberini geçen telgraf maniplesi bir yalanı kayda geçiriyordu. Maniplenin tik takları garp cephesinde yeni bir şey olmadığını geçerken yalan söylüyordu. Gözlerimizin önünden bir hayat kaymıştı. Acılarıyla, umutlarıyla, özlemleriyle, aşkıyla, öcü ve nefretiyle, korkusu ve cesaretiyle dopdolu bir hayat, bir kör kurşunun isabetiyle bir anda sönüp gitmişti ve resmî kayıtlar ortada bir vukuatın olmadığını bildiriyordu.

Televizyon ekranlarında, radyo mikrofonlarında spikerin söyleyip geçtiği: “Şimdi aldığımız bir habere göre son saldırıda sekiz kişi hayatını kaybetmiş, ondokuz kişi yaralanmış. Yaralılar hastaneye kaldırılmış...”

Gerçekten bu kadar basit mi?

Hayatını kaybeden her bir kişinin ocağının söndüğünü, o ocakta hayatta kalanların bu acıyı son nefeslerine kadar yaşayıp duracağını nasıl da göz ardı edebiliyoruz?

Ve yaralıların iyileştikten sonra da yaradan arta kalan izleri hayatlarının sonuna kadar taşıyacağını nasıl da gözden geçiriyoruz?

Çünkü ateş daima düştüğü yeri yakıyor.

Cephe gerisinde duranlar için o gün bir vukuat yoktur.

Ekranada seyredilen Gazze bizden ne kadar uzaktır!

Ölen insanların, ölen bebelerin acısını yüreğimizin dibinde hissettiğimizi düşündüğüm o trajik anın doruğunda bile Gazze bizden ne kadar uzakta duruyor...

Karşımızda bir spiker görüntüsünün dudakları kıpırdanıyor ve onun ağzından dökülen sözcükler iştiliyor: “Şimdi aldığımız habere göre İsrail saldırısında ikisi bebek on kişi daha...”

Ama bu, yalnızca bir anlık bir haber değil mi?

Yarın, kendi evlerimizde Gazze’de bir şey olmamışçasına ocağımızın ateşini harlandırmaya bakmayacak mıyız? Hayat devam ediyor diye düşünmeye devam etmeyecek miyiz?

Gazze cephesinde ya da garp cephesinde bir şey oldu mu olmadı mı tereddüdünü yaşamayacak mıyız?

İki gün sonra: “Gazze diye bir şey mi vardı ne, o neydi yaa, hatırlayan var mı?” sorusunun şaşkınlığı dudaklardan sarkmayacak mı?

Tıpkı Auswitchz’i artık hatırlamayan Yahudilerin ortaldaki şaşkın görüntüleri gibi...

ÖYKÜ

MEHMET KAHRAMAN

ANAHTAR

Akşam ezanından sonra geldik eve. Ben arabayı park ederken o, büfedden iki ekme aldı. Apartmanın girişinde ışıkları yanan dairesine baktı. “Geldik bizim malikâneye” dedi. Dışarıda yesek daha iyiydi dedim. “Yürü, konuşma.” Merdivenle birinci kata çıktık. Kimsenin açmayacağını bile bile zile bastı. Sonra anahtarını çıkarıp açtı.

Ben salona geçerken o, üzerini değiştirmeye gitti. Yalnız yaşayan biri için fazla düzenli ve aşırı kuralcı. Sanki belli ritüelleri var da ona göre yaşıyor. Büfedden istisnasız iki ekme almak, ışıkları açık bıraktığı evine bakmak, kapının önüne daima iki ayakkabı bırakmak, zile basmak... Bunlar benim bildiklerim. Kim bilir daha ne tuhaflikları var. Aslında eşimin benden yakındığı hiçbir şey yok Bülent'te. Çoraplarını ortalığa atmaz, çay bardağını koltuğun koluna koymaz, kepekleri yastığa dökülmez, gazete dağınık bir şekilde yerde değildir. Bir insanın böyle yaşayabilmesi mümkün değil. Hele bir erkek bu kadar düzenli bir hayatta ölür. Kesinlikle.

Evine girme ayrıcalığına sahip tek canlı benim. Tabii onun da belli şartları vardır; düzeni bozmamak, elimi yıkamadan hiçbir şeye dokunmamak, sigara içmemek, tuvaletten sonra sifonu çekmek... Ben gittikten sonra çamaşır suyu ile her yeri yıkadığından eminim. Böyle anlatınca çekilmez biri gibi görünüyor ama değil. En azından benim için. Eğlencelidir. Cömerttir. Ben neyi seyredersem itiraz etmez. Film koleksiyonuna dokunabilirim. Fotoğraflarına bakabilirim. Düzgün koymak kaydıyla kütüphanesinden kitap alabilirim. Bu ayrıcalık. Yine de onu kızdırmak için takılırım.

Beni kandırmıyorsun değil mi?

Hangi konuda?

Buraya yalnızca benim girdiğim konusunda.

Her seferinde seni ikna etmek zorunda mıyım? İstersen kapıcıya sor.

Ne soracağım, izler burada. Bekâr evi dediğin biraz dağınık olur, hatta çok dağınık olur. Süs olmaz. Sehpanın üstü tozdan görünmez. Televizyonun yüzeyi lekeli, tuvalet taşı sararmış...

Yeter, iğrençleşme. Elini yıkadın mı?

Yıkamadım. Ben gidince kumandayı dezenfekte et, yoksa geberirsin.

Sen hasta mısın?

Ben mi? Acıktım, hadi ne yedireceksen...

Mutfağın kadınlara bırakılamayacak kadar önemli olduğunu söyler. İyi yemek yapar, bilirim. Bütün özel günleri birlikte kutlarız. Daha doğrusu onun evinde, yaptığı yemeklerle. Dışarıda yiyemez. Tezgâhın altındaki çekmeceye yemek tarifleri kitabı bile vardır. Yeni bir tarif duysa üşenmez not eder. Bir keresinde kestane şekeri bile yapmıştı bana. Bursa'nunki gibi olmadı ama yedik sonuçta. Farklı biri, onu kabul etmek lazım. Lisedeyken de böyleydi. O zaman samimi değildik. Hatta nefret ederdim. Kız gibiydi. Erkeklerden çok kızlarla takılırdı. Nazik, kırılgan ve aşırı düzenli. Yumuşak erkeklerle takılan bütün sıfatları ona vermiştik. Erkek dediğin kavga eder, söver, ağız burun dalar. Küfredersen ibne demeyeceğim derdim. Edemezdi. Sonra anne babasını tanıdım. Onlar da çok hassas insanlardı. O zaman çok merak etmiştim, evlerinde nasıl yaşıyorlar diye. Ellerinde ya eldiven olmalıydı ya da mendille falan dokunmalıydılar kapı koluna, kumandaya. Tedavisi yok mu bunun demiştim üniversitede çalışmaya başladığımda. Çok üzülürdü ben öyle söyleyince. Bunun bir hastalık olmadığını, aksine bir yaşam şekli olduğu konusunda ısrar etti. Üstelemedim. Biraz gizemli oluşu ilgi uyandırıyordu etrafında. Özellikle kız öğrenciler onu çekici buluyor, ona kur yapıyorlardı. İşin ilginç yanı Bülent bu kurun farkında değil. Evini merak ediyorlardı, yaşamını, ne dinleyip ne okuduğunu, nasıl yemek yaptığını, yatak odasını... Sanki bir sırrı ortaya çıkacakmış gibi.

Hayatının tek sırrı da benim. Geçmişini, yaşadıklarını, evini, sevdiği kızı bir tek ben biliyorum. Ben neden veya nereden biliyorum? İnsan tamamen sır olmak istemiyor, bir kişi bilsin, bir kişi onu tanıсын istiyor. O bir kişi ona da sahip çıksın, sırrın hatırına. Onun her şeyini bilmek bana keyif veriyor. Güvenilir olmak güzel bir duygu. Ben de buna istinaden ona destek oluyorum. Benden önce ölürse cenazesini benim kaldıracağımı biliyor. Evin ortasında çürümekten korkuyor. Neyi kutluyorduk o gün. Otuzuncu yaş günü müydü? Tam hatırlamıyorum. Yemeği yemiş, balkonda çay içiyorduk. Bardağımı doldurmak için içeri gitti. Döndüğünde bardağın yanında bir de anahtar vardı. Bu ne, dedim? Evin anahtarı, sende bulunsun. Şu günlerde ikinci bir ev arıyordum dedim gülerek. Hiç gülmedi. Bir sabah dedi...

Uyanamazsam... Dünya hali... Evimi bir tek sen biliyorsun. Yalnız, komşular koldan rahatsız olmadan gel lütfen. Ciğerim söküldü resmen. Ağlayacaktım neredeyse. Ben dedi, kimseyle yakın olamıyorum. Buraya tekrar geldiğimde benimle konuşmamış olsaydın ben seninle asla konuşmazdım. Okuldaki gibi dalga geçmedin. Aradan geçen on seneye rağmen beni unutmamışsın. Tanıdın hemen. Baban marangoz atölyesinde çalıştığını söylediğinde daha çok sevindim nedense. Beni kınamayacağına inandım. Kötü konuşsan bile kabul etmeye hazırdım. Kendimi sana savunmak zorunda değildim. Nasılsa beni tanıyordun. Bir kere konuştun ya, bu bana yeter. Ama dedim susunca, sen bizim atölyeye gelmeseydin ben bir daha seni arayıp sormazdım. Biliyorum, dedi, ben de ilişkimiz devam etsin diye geldim.

Bülent yemeği hazırlarken haberleri açtım. Gelecek adına umutlu olacak hiçbir haber yoktu. Ortadoğu yanıyordu. Yeni bir göç dalgası bekleniyordu. İstanbul boğazında bir gemi kıyıya elli metre kala durmuştu, bir çocuk asansöre sıkışmıştı, kapkaççı mağduru bir kadın düşerek yaralanmış... Bu kadar kötülüğün içinde iyi olan şeyler bulmaya çalıştım. Bireysel iyiliklerin haricinde bir şey bulamadım. İyilik nedir sayın doçent diye bağırdım mutfağa. Kızartmanın cızırtısından duymadı. İyilik dedim kendi kendime, içini sevince boğan şeydir, çocuğunu öpmektir iyilik, elinden tutmak, gülmektir iyilik, hoş geldin demektir gözlerine bakarak, sevmektir iyilik, sevildiğini bilmek, yükünü azaltmaktır iyilik, acısına ortak olmak, ekmeğini bölüşmektir iyilik, selam vermektir...

Kalktım mutfağa gittim.

Sabah olmadan akşam yemeğini yeriz değil mi?

Çok mu acıktın?

Soru mu bu şimdi. Ben senin gibi akşama kadar oturmuyorum dostum, sürekli ayaktayım.

Sen beş saat gırtlak patlatmanın ne demek olduğunu bilemezsin.

Beş saat mi çalıştın bugün. Ben on saat ayaktayım. Eve gitseydim şimdiye çoktan yemeğimi yediydim.

Tamam, otur sen. Şunu da koydum mu bitti.

Bir an önce evlen, bu böyle olmaz.

Yine başlama. Elini yıkadıydın değil mi?

Merak etme, ağaç kurtlarından başka bir şey olmaz elimde. Onlar da öldürmez.

Bir hafta olmuştu doçent olalı. Pek mutlu görünmüyordu. Alelaide bir durummuş gibi söyledi. Ben ondan daha fazla sevinmiştim. Onun bu hali beni hem üzmüş hem de kızdırmıştı. Hayatında coşkuya, heyecana, mutluga yer yoktu. Üzüntüye, dert etmeye de yer yok dedi. Her şey olacağına varır. Sen robot musun? Sevinmeden, üzülmeden nasıl yaşıyorsun. Ne yapabilirim? Bir şey yapamazsın. Doğru, senin duygularını mı aldılar sayın doçent. Eskiden böyle

değildin diye hatırlıyorum, yanılıyor muyum? Eskiden farksız sayılmam. Nasıl yaşıyorsan öylesin. Seni anlamıyorum. Böyle yaşayacağına balkondan aşağı at kendini daha iyi. Hayatında heyecan yok, keyif yok, kadın yok, yok yok, yaşamak mı bu? Darılma ama odun olsan hızara vermem seni. Evlenmemekle iyi etmişsin, birinin başını yakmadın en azından. Bırak şimdi bunları da nasıl buldun yemeğimi onu söyle. Güzel desem ne değişecek kötü desem ne? Senin için fark etmiyor ki. Olsun, yine de duymalıyım.

Atölyeye geldiğinde anlattığı olayı hatırladım. Evli olup olmadığını sormuştum. Değilim dedi. Var mı biri diye sordum. O zaman hemen bulalım dedim, okumuş olsun değil mi? Bir süre konuşmadı. Bana da bakmadı. Çay bardağına baktı, baktı, kusura bakma ben içemem bunu, dedi. Anlamadığımı görünce, bazı takıntılarım var, başkasının içtiği bardaktan içemiyorum. Okul günlerini anımsayınca bir şey demedim. Değişmemiş. Demek zaman bizi de olgunlaştırmış ki, bir şey diyemedim. Evlilik konusunda ısrar edince anlattı. Birincisi kimse bana katlanamaz. İkincisi, ben kimseyi sevemem. Yapma dedim, erkeksin. Değil mi? Nasıl olur da sevemezsin. Hiç mi bir kadını arzulamıyorsun? Öyle değil. Ya nasıl? Arzulamak ayrı, evlilik, geçim ayrı. Kendimi tanıyorum, biriyle ilişki kuramıyorum. Kurarsın, kurarsın, benimle kurdun ya! Doğru söyle, hayatında hiç âşık olmadın mı? Olmadım dersen ibne derim ona göre. Oldum. Tamam işte. Ama orada kaldı. Anlat da duyalım. Başka bir zamanın konusu olsun, olur mu? Şimdi gitmem lazım.

Bir hafta sonra yemeğe davet için telefon ettim. Haliyle kabul etmedi. Ama evine çağırdı. Kendisi hazırladı. Sonra kıvrımadan her şeyi anlattı. Duyduğum en hüzünlü aşk hikâyesiydi. Lise ikiymiş. Sınıftaki bir kıza âşık olmuş. Kızı hatırlıyorum, dikkat çekici bir güzelliği yoktu ama sınıfın en neşeli kızıydı. “Geçen yıl içime düşmüştü aşkı, bir yıl hep onu takip ettim. Sürekli ona baktım. Lakin gözlerimiz hiç tesadüf etmedi. Onun için bir şeyler yapmak istiyordum. Yapıyordum da. Hiçbirini fark etmedi. Zihnim gece gündüz onunla doluydu. Onsuz bir dakikam bile geçmiyordu. Kendimi ona nasıl gösterecektim. Varlığımdan haberi yoktu. Onu sevebileceğim aklına dahi gelmiyordu. Doğrudan seni seviyorum demeyi düşündüm, söyleyemedim. Dalga geçer diye korktum, kabul etmez, aşağılanırım... Bir yıl öyle geçti. Ertesi yıl, daha fazla erkek olmaya çalıştım. Erkek gibi davranmaya. Olamadım, ben buydum. Yine de gizli gizli baktım. Yalnız içimde acayip bir umut vardı. Bir gün olacak dedim. Fakat bir türlü denk gelmiyordu. Kendimi ona gösteremiyordum. Kışın ilk günleriydi. Müthiş yağmur yağıyordu. Şemsiyemi açmış ağır adımlarla okuldan çıkarken arkadan kızların sesine durdum. Baktım. Onu gördüm. Saçağın altına durmuş yağmurun hafiflemesini bekliyordu. Geri döndüm. Adımı söylerken bile düşüp bayılacak gibiydim. Sanki sesimden anlayacaktı. Şemsiyeyi ona uzattım, yağmur durmaz dedim. Aldı, sen ne yapacaksın ya dedi. Öyle güzel söyledi ki her

şeyi unuttum. Aynı şemsiyenin altında yürümenin hayalini kurdum bir an. Bana bir şey olmaz dedim. Sen ıslanma, hastalanırsın. Şemsiyeyi başına tutup yürümeye başladı. Ben de yanında yürüdüm. Birkaç adım sonra yağmurun beni ıslattığını fark ettim. Islanıyorsun, sen de gir altına der diye bekledim. Demedi. O şemsiyenin altında, ben yanında yürüdük. Öyle ıslandım ki kuru hiçbir yerim kalmadı. Artık yağmurdan başka bir şey düşünemiyordum. Nereye geldik, nasıl oldu bilmiyorum. Durdu. Sizin ev buradan yakın olur, daha fazla ıslanma, dedi, ben şemsiyeni yarın getiririm. Benim tamam dememi beklemeden yürüdü.”

Salaksın oğlum sen.

Ne dersen de. Hepsi bitti. Ateşlendim o gece. Zatürreye çevirdi hastalık. Bir ay kendime gelemedim. Annemin şaşkınlığını ve kızgınlığını görmeliydin. “Şemsiyeni okulda unutman inanılır şey değil” dedi.

O günden sonra bütün kızlara küstün mü yoksa.

Anlamıyorsun. Kimseyle yapamıyorum ben.

Evet, kimseyle birlikte olamıyor o. Fakat akademi ondan bahsediyor, onun kitaplarından, başarılarından; gizemli halinden, uzun saçlarından... Kapalı olan her şey ilgi uyandırıyor.

Eve giderken bunları düşündüm. Bir sabah o kapıyı açtığımda neler hissedirim bilmiyorum ama içime acıma duygusuyla birlikte çekilmez bir yalnızlık doldu. Eşimin, çocuklarımın, anne babamın varlığının benim için ne ifade ettiğini anladım. Kalbim şükürle çarptı. Kapının anahtarını bulmaya çalışırken Bülent’in anahtarı geldi elime, sabah açık bıraktığı ışıkları, kapı önündeki ayak-kabıları, büfecinin iki ekmeğe veren elini, mutfak önlüğü içinde Bülent’i avuçlarımda sımsıkı tuttum.

MESUT DOĞAN

BEYAZ MELEK

O upuzun, ince merdiven gibi göklere doğru yükselen saçlarını görmeliydiniz. Az daha uzasa topuklarına degecek, simsiyah, ipek gibi yumuşacık saçlarını. Dokunmaya kıyamazdınız. Bembeyaz giysileri içinde, her zaman örgülü saçlarıyla adeta görünmez iplerle cennetten dünyaya sarkıtılmış beyaz bir melek gibiydi. O gizemli iplerle onu bir gün yukarıya çekip alacaklar diye çok korkardım. Kendi yaşamında ve evimizde bir misafir gibi tedirgin, boynu bükük, bir su perisi gibi uçucuydu.

İlçeye yakın bir köyde oturuyorduk. Yeni evliydik. Anne babamızın köyü ilçeye uzaktı. O, hasta olduğu için bizimle kalıyordu. Evimizin neşesi, huzuru, her şeyiydi.

Kış mevsiminde kar, sessiz homurtularla inatçı bir hayvan gibi gelip evimizin tahta kapısına, duvarlarına sanki hiç gitmeyecekmiş gibi sırtını dayadığında. Üşümesin diye sobanın yanından onu hiç ayırmadığımızda. Aniden fenalaşırsa hastaneye nasıl yetiştireceğimi düşünüp sabahlara dek uyuyamadığımda. Bir gün beyaz kanatlarıyla karlara karışıp bizi bırakacağına... Eşim her hafta ona banyo yaptırdığında. Sonra simsiyah saçlarını örmeye oturduğunda. Uzun upuzun ırmaklar türkü söyler gibi aktığında.

Bir akşam vakti eşim yine onun saçlarını örüyordu. Birden “ne olur saçlarımı sen ör” dedi. Gülümsedim. Onu hiç kıramazdım. Acemice ipek saçlarını örmeye başladım. Parmaklarımda kar taneleri gibi eriyip giden saçlarına son örgüyü yaparken, örgünün arasındaki küçük boşluktan bir ışık gibi sızan şeyi gördüm. Elim ayağım kesildi. Sayısız insanın aktığı bir caddede çok kısa bir

anda görünüp kaybolan tanıdık bir yüze benzettim onu. Çok soğuktu. Ama kimdi hatırlayamadım. Çok korktum. Ellerim titremeye başladı. Gözlerimden iki damla yaş çıktı. Saç örgüsündeki küçük boşluğa damladı. Ellerimin titremesinden anladı bir şey olduğunu. Sordu ama söyleyemedim.

Bir kış gecesi idi. Eşim sarsarak beni uyandırdı. “Çok fenalaştı” diyebilirdi. Sesi titriyordu. Akşamdan iğnesini yaptırmayı unutmuştuk. Ondan olmalıydı. Gece vakti köyden ebe gelmezdi. Ara sıra iğnesini ben yapıyordum. Eşim iğneyi getirdi. Telaşla damara gelmiş olmalıydı. Birden eşimin kucağına düşüp bayıldı. Yüzü simsiyah kesilmişti. Her yeri yavaş yavaş kararıyordu. Her tarafı titriyordu. Aniden çenesi kilitlendi. Nefes alamıyordu. Bir kaşık sapıyla güçlkle çenesini açabildik. Korkudan olduğumuz yerde kalakalmıştık. Aklıma yoğurt geldi birden. Eşime “Koş yoğurt getir” diye bağırdım. Annem ve babam onu bana emanet etmişti. Korkudan kalbim parçalanacak gibiydi. Kaşıkla ağzına yoğurt verdik. Birden yüzü beyazlamaya başladı. Sevinçten ne yapacağımızı bilemedik.

Yaz mevsimiydi. Bu mevsimde ne çok sevinirdik. Hastalığını unutturduk. Gökyüzü açıktı. Sayısız yıldız vardı. Birden yanımıza suçlu bir çocuk gibi sokuldu. “Bana kızacaksınız biliyorum ama ben sizi dinlemedim. Bazı akşamlar yıldızları seyretmek için toprak damda uzandım.” dedi. Çok korktum. Hastaydı. Soğuktan uzak durması gerekiyordu. “Bu akşam hava çok güzel, ne olur damda yatalım.” diye tutturdu. Doktorun uyarılarını hatırlattım ama dinlemedi. Sanki son arzusu gibi söylüyordu. İçim acıdı. Darmadağın oldum. Eşimle yün döşeği ve yorganı toprak dama çıkardık. Onu döşeğe yatırıp üzerini sıkıca bastırdık. Biz de yan tarafına oturduk. Gözleri ışıltılıydı. Yıldızlar sanki yere kadar yaklaşmıştı. Uzansak bir üzüm salkımı gibi koparabilirdik. Yıldızların ışık demetleri bir saç örgüsü gibi birbirine giriyordu. Sanki onun ipek gibi saçlarına ışıktan örgüler örüyorlardı. Birden heyecanla bağırdığımı duydum. “Az önce bir yıldız gördüm.” dedi. “Eskiden büyük ninem söylemişti her insanın kendi yıldızı varmış. Onu yalnızca o kişi görürmüş. Yıldızını gören kişi kısa sürede o yıldızın yanına yükselirmiş. O kadar yakın ve güzeldi ki. Daha önce o yıldızı hiç görmedim. Sanki göğsümden çıkmış ve bana bakıyor gibiydi. O yıldız benimdi.” diye sürdürdü konuşmasını. Hüzün ve yokluk üzerime koca bir taş gibi oturdu. Her tarafımı ezdi. Kolumu kanadımı. Sesimi çıkarmadım. İçimde ne varsa birkaç damla acı gözyaşıyla çıktı dışarı. Tortusu bir ömür boyu içimde kaldı.

Bir ikinci vaktiydi. Eve geldiğimde eşim kapıda telaşla beni bekliyordu. “Çok kötü oldu, birden kendini bıraktı.” dediğinde nefesim kesildi. İçeride yatıyordu. Sürekli sayıklar hâldeydi. “Doktora gidiyoruz.” dediğimde gözlerini açtı. “Beni bir an önce götür ağabey.” dedi. İçim yandı. Eşimle sırtına bir yorgan atıp kollarına girdik. Köyün yakınından geçen yola çıkmamız gerekiyordu. O zamanlar imkânlar çok sınırlıydı. Yola vardık. Bir traktör geçiyordu.

Römorkuna bindik. Eşim köyde kaldı. Traktör bizi ilçenin ortasında indirdi. Hastaneye kadar yürümek gerekiyordu. Gözlerine baktım. “Yürürüm” dedi. Biraz yürüdük ama yoruluyordu. Sürekli soğuk soğuk terliyordu. Sırtıma bindirdim. Ölmesinden korkuyordum. Çaresizlik ve korku iki azgın köpek gibi her yanıma ısıırıyordu. Dişimi sıktım. Dayandım. Sırtımda uyursa ölecek sanıyordum. “Bak kardeşim,” dedim, “Sana bir masal anlatacağım. Sen dinlediğini belli etmek için ara sıra bana ses ver olur mu?” “Tamam ağabey.” dedi. Sırtımda sanki tüy taşıyordum. Nasıl da hafiflemişti. Bir su perisi gibiydi.

“Bir zamanlar küçük bir kız çocuğu varmış. Saçları öylesine uzun öylesine güzelmiş ki; bazı geceler melekler onun saçlarını merak ettiklerinden görmeye gelirlermiş. O uyurken melekler onun saçlarını okşar onunla olmaktan çok hoşlanırlarmış”. Dinliyor musun kardeşim? “Hı” diye zayıf bir inilti duydum. Gözyaşlarım sessizce boşandı. “Bu küçük kız bir gün çok hasta olmuş. O güzel yüzü ve gözleri solmuş. Saçları dökülmeye başlamış. Melekler onun bu hâline çok üzölmüşler. Çok uzak dağların arkasında bir göl varmış. O gölün suyundan içen ve suda yıkanan her insan en ağır hastalığından bile kurtulmuş. Melekler bir gece küçük kız uyurken onu sessizce alıp dağlardan aşırılmışlar. Göle varmışlar. Küçük kıızı gölün suyuna bırakmışlar. Ama su sıcakmış. Küçük kız hiç üşümemiş. Bir su perisi gibi sıcak sulara karışmış. Saçları bir anda uzamış ve topuklarına değmiş. Sonra melekler onu alıp yatağına getirmişler”. Beğendin mi kardeşim? Ses ver ne olur kardeşim.

Hastaneye vardığımızda kendini iyice bırakmıştı. Ölü gibiydi. Doktor muayeneden sonra beni odasına çağırıldı. Bakışları donuktu. Ağzından çıkacak kelimeleri, gözleri uzak bir yere saklamaya çalışıyor gibiydi. “Böbrekleri bitmiş.” dedi. “Ne olur doktor bey, kardeşim hastanede yatsın, tedavi görsün.” dedim ağlamaklı, ellerine sarıldım. Cam kırıkları gibi her yanıma batan soğuk bir ses “Yatmasına gerek yok, yapılacak tedaviye cevap vermez, sona gelmiş” dedi. Gerisini duyamadım. Karnımı jiletlerle kesiyorlardı. Kıyım kıyım kıyıyorlardı. Doktor koluma girdi. Güçlölkle ayağına kalktım. “Üzölme, her şey Allah’tan kardeşim.” dedi. “Hastayı eve götür, evde dinlensin, yapacak bir şey yok, günleri sayılı.” Sayılardan, rakamlardan, sayılan her şeyden nefret ettim. Ne olurdu her şey sonsuz olsaydı. Sayılmasaydı.

Koridora çıktım. Gözlerim görmüyordu. Kör gibi sağı solu ellerimle yokladım. Bir sıraya güçlölkle oturdum. Başımı duvara dayadım. Anneme babama ne diyecektim? Her taraf simsiyahı. İnsanların yüzleri, duvarlar, soluduğum hava, ışıklar her şey simsiyah. Yanı başıma kör bir kuyu açılmış herkesi ve beni yutuyordu. Direnemiyordum. Çaresiz sürölklendim. Uzun bir süre sonra bir elin dürtmesiyle kendime geldim. Yanımda sessizce oturuyordu.

Hastaneden çıktık. Doktor iğne yapmıştı. Biraz olsun kendine geldi. Birbirimize dayanarak yürölmeye çalıştık bir süre. “Doktor ne söyledi ağa-

bey.” dedi. Gözyaşlarımı, hıçkırığımı, içimdeki ağlamayı, her şeyi sakladım. “Korkacak bir şey yokmuş kardeşim.” diyebilirdim. İnanmadı. Gülerek yüzüme baktı. Onun sabrı ve tevekkülü beni daha çok ezdi. İçimi dağladı.

Eve geldikten birkaç hafta sonraydı. Eşim koşarak çalıştığım yere geldi. “Çabuk eve gidelim” dediğinde her şeyi anladım. “Kardeşin fenalaştı, çok kötü terliyor, sürekli sayıklıyor.” dedi yolda. Eve vardığımızda yataktan güçlkle doğruldu ve elini bana uzattı. “Ağabey ne olur beni kaldır.” dedi. Eşimle kollarından tutup ayağa kaldırdık. Bir su perisi gibi her yanı köpük köpük parmaklarımdan dökülüyordu. İçim çaresizlikten yandı. “Beni evin giriş kapısına götür.” diye sayıkladı. Elim ayağım titriyordu. Kapıya vardık. “Kapıyı aç ağabey, köyü seyredeceğim.” dedi. Açtım. Duvara ve bana tutunmuştu. Uzun uzun baktı köye. Sanki köye değil de o kısacık geçmiş yaşamına bakıyordu. Yüzünden geçen koyu gölgelerden nasıl büyük bir yalnızlığın ve acının çamuruna battığını anlıyordum. Bir ara yüzü pembeleşti. Çok kısa bir andı. Bir gül gibi açıldı. Sonra fırtına çıkmış gibi yapraklarını gölgeler kapladı. Yüzünü güldürecek ne kadar az şey yaşamıştı. İçimi çeke çeke sessizce ağlıyordum. Evimiz köyün üst tarafındaydı ve tüm köy buradan görülebiliyordu. Dudakları ve kirpikleri titriyordu. Güz mevsimiydi. Her güz mevsiminde korkardım. Üşümesinden, hastalığının artmasından. Solgun bir yaprak gibi kucağımda titriyordu. Sonra gözlerini yukarıya, gökyüzüne doğru çevirdi. “Hatırlar mısın ağabey, bir gün beni deniz kıyısına götürmüştün. Doktor tavsiye etmişti. Beni kumlara yatırıp üzerimi kumlarla kapatmıştın. Sıcacık kumların içinde ısınmış ve rahatlamıştım. Ama kumların içinde gömülü olmak beni çok korkutmuştu. Sonra bir denizanası bulup getirmiştin. Onu kumların üzerine bıraktığında bir anda erimeye başlamıştı. Kısa sürede suya dönüşüp sonsuz kumlara karışmıştı. Ona çok üzülmiştim. Ağabey ne olur beni kumlara bırakma.”

Birden etrafımız bir tünelden geçiyormuş gibi sessizleşti. Kulaklarım uğuldamaya başladı. Zaman adeta yavaşlatılmış gibi ayak sürüyordu. Kurşuni bir sis seyrettiğimiz manzarayı kapattı. Bütün renkler ve sesler güçlü bir dalga tarafından birbirine karıştırılarak, ahengi bozularak, siyah bir çizgi hâline getirilerek ufku kapladı. İçinde bulunduğumuz zamanın, bir tren vagonunun lokomotiften ayrılma sesine çok benzeyen yumuşak bir gürültüyle gelecek zamandan ayrıldığımı duydum. Nefes alamadım. Bir anda kollarım ağırlaştı. Parmaklarıma kaskatı bir soğukluk yayıldı. Kollarıma ağırlığımı bırakıp rahatlayan yumuşak, dumansı bir şekil, gökyüzünün sonsuz boşluğunda sisleri dağıtan bir ışık gürültüsü eşliğinde yıldızlara doğru yükseldi. Etraf bir anda sayısız çiçek kokularıyla doldu. Dört karınca, hastalıklı, benek benek lekeleri olan solgun bir yaprağı güçlkle yerde sürüklüyordu. O koku bir hafta boyunca gitmedi.

Onu beyaz giysileri içinde bir traktör römorkunun içine yatırdığımızda. O örgülü, ipek saçlarına kıyamayıp göğsüne uzattığımızda. Eşimle uyuyan